

Sygn. akt I CZ 123/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa W.K. i K. K.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej "Ś. 47, 47A, 47B" w W.
o stwierdzenie nieważności uchwał i ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 11 lutego 2015 r.,
zażalenia powodów na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 21 października 2014 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 października 2014 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powodów od wyroku tego Sądu z dnia 19 grudnia 2013 r., na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Wyraził pogląd, że w postępowaniu kasacyjnym dopuszczalność skargi określa się osobno dla każdego z roszczeń, i wartość każdego z nich przesądza o dopuszczalności tego środka. W rozpoznawanej sprawie żadne z roszczeń dochodzonych przez powodów nie przekraczało progu kasacyjnego określonego w art. 398² § 1 k.p.c.

Powodowie zaskarżyli to postanowienie w całości. Zarzucili naruszenie art. 398² § 1 k.p.c. w zw. z art. 191 k.p.c. oraz art. 21 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 368 § 2 k.p.c., wskazując, że w sprawie znajduje zastosowanie art. 21 k.p.c. przewidujący kumulację roszczeń przy ustalaniu wartości przedmiotu sporu. Z tego też względu skarga kasacyjna była dopuszczalna na gruncie art. 398² § 1 k.p.c. i nie podlegała odrzuceniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W myśl art. 21 k.p.c., jeżeli powód dochodzi pozwem kilku roszczeń, zlicza się ich wartość. Co do zasady przepis ten ma zastosowanie we wszystkich sprawach o charakterze majątkowym i stosuje się go odpowiednio także w postępowaniu kasacyjnym. Według stanowiska judykatury nie odnosi się on do żądań ewentualnych i alternatywnych (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1966 r., I CZ 29/66, OSPiKA 1967, z. 2, poz. 36). Ponadto dla oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej przy ustalaniu wartości przedmiotu zaskarżenia nie sumuje się wartości roszczeń o ustalenie prawa i roszczeń o świadczenia pieniężne, jeżeli oparte są na różnej podstawie faktycznej i prawnej (wyrok SN z dnia 23 września 1997 r., I PKN 277/97, OSNP 1998, nr 14, poz. 417). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 grudnia 2013 r. (II CSK 176/13) wyraził pogląd, że w wypadku dochodzenia na podstawie art. 191 k.p.c. jednym pozwem kilku roszczeń majątkowych przeciwko temu samemu pozwanemu, dla określenia wartości przedmiotu sporu i przedmiotu zaskarżenia zalicza się ich wartość (art. 21 k.p.c.). Pogląd ten został wyrażony w sprawie o stwierdzenie nieważności uchwał

zgromadzenia wspólników spółki z o.o., które miały charakter majątkowy. Roszczenia o stwierdzenie nieważności uchwał, będące przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, mają charakter majątkowy. Z tego też względu, przy ustalaniu wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej, zastosowanie miał art. 21 k.p.c. Oznacza to, że powodowie zasadnie wskazali, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi łącznie 50.370 złotych. Odrzucenie skargi kasacyjnej z powołaniem się na treści art. 398² § 1 k.p.c. było zatem nieuzasadnione.

Uwzględniając powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.